

HITMÉLYÍTŐ, ERKÖLCSNEMESÍTŐ ÉS ALKOHOLELLENES HAVI-LAP

ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 2 P, AMERIKÁBAN 1 DOLLÁR, EGYES SZÁM 20 FILLÉR.

Szeretet e Isten ?

Nem abban van a szeretet, hogy mi szereltük az Istent, hanem, hogy Ő szerelt minket és elküldte az Ő Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért. I. Ján. 4. 10.

Moody a híres evangelista Chicagó-ban templomot építtetett, melyben a szószék felett nagy betűkkel ez az íge állt: „Az Isten szeretet”. Ez ígére a gázlámpa fénye, amely közvetlenül felette volt olyan erős világot vetett, hogy mindenki aki a teremben volt az ígét jól el tudta olvasni. Egyik estén amikor a terem már ki volt világítva, de még üres volt, a félig nyitott ajtón egy szegény iszákos ember tekintett be, remélve, hogy itt meghúzódhat. Alig látta azonban a lámpa által megvilágított mondatot „Az Isten szeretet”, boszusan becsukta az ajtót és tovább ment magában mormolva: „Ez nem igaz, ez nem igaz. Az Isten nem szeretet. Ha Isten szeretet lenne, akkor engem gonosz embert is szeretnie kellene, ez pedig lehetetlen. „Mindennek dacára azonban nem talált nyugalmat. Lelkében újból és újból hangzottak e szavak: „Isten szeretet! Isten szeretet!” Egy idő múlva akaratlanul visszatért belépett a terembe és a szószékkal szemben az egyik sarokban leült. Később mind többen és többen jöttek és Moody megkezdte. Az egész igehirdetés alatt az ember a sarokban nem szűnt meg keservesen sirni. Moody hamar észrevette és a végén odasietett hozzá és leült mellé. „Miért sir barátom”, kérde barátságosan, „talán az igehirdetés által találva érezte magát?” A férfi így felelt: „Nem, nem a predikációból egyetlen szót sem hallottam.” „Mi indította hát meg annyira?” kérdezte Moody újra. „Ezek a szavak,” mondá a férfi a fali ígére mutatva. „Ott az áll,

hogy az Isten szeretet és ezt nem tudja az én szívem felfogni.” Moody felnyitotta bibliáját és megmutatta a szegény iszákosnak mennyire szereti Isten a bűnösöket és hogy hogyan halt meg érte a kereszten csupa szeretetből. A férfi figyelt és ebben az estében megtalálta a szabadítást Jézus vérében.

Ha megkérde az embereket? Melyik a legnagyobb hatalom a földön? Ezt felelik reá: a pénz! Ez azonban tévedés és csalás — *legnagyobb hatalom a szeretet!* Ez képes olyanra amire senki nem képes: Boldoggá tenni a szíveket! Sokan vannak üres erszénnyel, de nem ezek a legszegényebbek. Egy fillér nélkül boldogabbak lehetünk mint sok milliomos. Ki a valóban szegény? Akinek nincs senkije aki szeretné. A betegek ágyhoz kötve fájdalommal nem a legszálnalomraméltóbbak, lehet valaki a szenvedések közepette is felettébb boldog. De ki a legszálnalomraméltóbb? Aki nem tudja, hogy szeretik, aki nem ismer szívet, amely őt igazán szeretné. Nem a gazdagság, egészség, szépség, becsülés, avagy dicséret tesz boldoggá, hanem a szeretet. A szeretet a legszerencsétlenebbet a legelkeseredettebbet is képes megvigasztalni és felüldíteni. És most halld: Isten nem akarja, hogy egyetlen ember is azt mondhassa: Engem nem szeret senki. Az Isten szeretet és azt üzeni néked: *Szeretve vagy Istentől, aki maga a szeretet.* Miért oly boldogok a kis gyermekek anyjuk ölén? Tudják, hogy szeretet veszi őket körül.

Szeretet e Isten? A kérdés egészen komoly, gondold meg. Ha a mindenható szent Isten szeretet, ha egész lénye szeretet, hogy nem tud másként mint szeretetben cselekedni akkor az egyedüli bölcs dolog, hogy magadat az Ő kezébe tedd és akkor el vagy rejtve a szeretetben, körülvesz a szeretet. A kereszténység legdicsebb üzenete, hogy az Isten szeretet. Igaz ez? Az emberek akik Istent nem ismerik hivatkozva a csapásokra, nyomorra, háborukra gunyosan kérdik: Szeretet e Isten? Igen barátom, az Isten szeretet és mindabba a nyomorba amit a Sátán a bűn által a földre hozott minden ember részére, aki Isten szeretete számára szívét megnyitja hitben annyi áldást és szeretetet rejt, hogy a hívő keresztyén úgy nyilatkozik, hogy a szenvedések, bánat és nehézségek közepett Isten szeretetét sokkal mélyebben tapasztalták, mint a jólét napjaiban; és nem szívesen nélkülöznék életükben a szenvedések eme napjait. Mi is lenne az emberből, ha nem volna szenvedés, ha nem érné csatlódás, nem ismerné meg a gondot és szegénységet nem kellene félni a büntetéstől, betegségtől, haláltól ha biztonságban volna és az aggodalomról mitsem tudna? Az emberek még sokkal jobban elfelednék Istent mint így, sokkal elbizakodottabbak és önzőbbek lennének. És mert Isten ettől őket megakarja menteni nem óvhatja meg őket a fájdalom és szomorúságtól. Isteni igaz beszéd ez: „Akit szeret az Úr megdorgálja (megfenyíti)”. Egy hadirokkant sebesülése következtében sokat szenvedett. De épen e szenvedések arra szolgáltak, hogy istentelen életéből megtért, és új emberré lett. Sebe később egészen váratlanul meggyógyult, de mennél nagyobb volt a javulás annál jobban elhidegült szive az Úrral szemben és visszatérték régi bűnei. Ekkor hosszabb idő után sebe ismét kiujult. Most kezdte e férfi Istent igazán dicsőíteni és szeretetét áldani, ami nem hagyta őt saját útján tovább menni, hanem a szenvedésekkel a jó útra vezette vissza.

A herrnhuti gyülekezet egyik délafrikai missziói püspöke említést tesz feljegyzéseiben egy szegény bélpoklos keresztényről, aki keresztnévén Jozsuanak neveztek. A püspök meglátogatta ezt a néget, aki kérte őt, hogy énekelje el az éneket: „Adjatok hálát az Istennek, imádkozzatok szent nevének!” A megszólított elcsodálkozott, hogy az ily nagy betegséggel megpróbálnak szive még hálaéneket kíván, de elénekelte mire a bélpoklos megújráztatta. Az eltorzult arcról szent nyugalom és békesség sugárzott. Mikor a püspök megkérdezte, hogy miért kívánta épen ezt az éneket, így felelt: „Mert szívem oly boldog és vidám uram! Azelőtt könnyelmű ember voltam és sok bűnt kö-

vettem el, de jött a betegség és én zugalódtam. Végül azonban felismertem Isten szeretetét, türelmét és atyai hűségét. Megértettem, hogy Ő járt nyomomban, hogy lelkemet megmentse. Nagyon lassan ment, de mégis elérkezett; én megtanultam tünni és az Úr segedelmében bízni. Nem mintha azt gondoltam volna, hogy ismét meggyógyulhatok, oh nem, tudom hogy a bélpoklosok nem gyógyulnak meg, de segítve lett a lelke! E betegség nélkül folytatnám bűnös életemet. És még valami különösét élttem át. Az elmúlt éjjel álmodtam, hogy az Úr Jézus állt kunyhóm ajtajában, majd idelépelt ágyamhoz és kibeszélhetetlen könnyűretekintve reám ezt mondá: „Jozsua, te velem leszesz a paradicsomban!” Gondold el uram ezt mondotta, hogy engem vigasztaljon és haláloamat könnyűvé tegye! Nem kellett e ezek után elfelednem minden nyomoruságomat ami ugyanis csak rövid ideig tart?

Hála Istennek számtalan ehhez hasonló eset van az életben, amikor nagyon megpróbált emberek szenvedéseik közepette Isten szeretetével elárasztva boldogok voltak. De evvel nincs segítve rajtad, míg át nem éled. Isten szeretetének legnagyobb bizonyítéka a golgotai kereszt! Nézz a megfeszített Isten Fiának sebeire! Láttá, hogy a bűnnek átka alatt vagy amint az örök kárhoz utján haladtál. A szeretet indította, hogy lejöjjön. Hasonlóvá lett tehozzád és szolgálai alakjában megalázta magát... „Engedelmes volt mind halálig, még pedig a keresztfának halálig.” (Fil. 2. 8.) Jézus mentő szeretetében minden bennfoglaltatik amire szükséged van itt a földön és az örökkévalóságban. Éltedet tedd kezébe, bizzd reá magad, és a zsoltárral elmondhatod: „Te vagy védelmem a szorongatástól megőrszesz engem, megszabadítván, örömmel fogsz engem körülvenni!” (Zsolt. 32, 7.)

V. Gy.

Kivonatok Fenelon tanításaiból.

VII.

Isten Lelkének belső oktatásai.

Az irás szerint (Róm. 8, Ján. 14.) minden kétségen felül áll, hogy Istennek Lelke a hívő szívben lakozik és munkálja a szünet nélkül való imát, a sóhajtást, a kérést, amikor nem tudjuk mit kérjünk; bennünket indít és élesztget, a csendességben szól hozzánk, bennünket elvezérel minden igazságra és magával annyira egyesít bennünket, hogy Istennel egy lélekke leszünk. (I. Kor. 6, 17.) Ezt mind a hit tanítja nekünk; és mindezt a teologusok, ha még annyira távol vannak is

a belső élettől, nem tagadhatják. Sajnos az emberek nem számolnak eme belső tanítóval a Szentlélekkel, aki mindent munkál bennünk.

Mit? kérdezed talán, vajjon mindnyájan sugalmazás folytán cselekszünk-e? Mindenestre, de nem úgy mint a próféták és apostolok. A Lélek sugalmazása nélkül semmi jócselekedetre képesek nem vagyunk, sem az akarásra sem a hitre. Tehát állandóan sugalmazva leszünk, de ezt az inspirációt elnyomjuk és megszorítjuk a Szentleket. Isten nem szűnik meg szólni; de a teremtmény lármája és a mi szenvedélyeink és hajlamaink megakadályozzák, hogy halljuk Őt. A teremtményeket és önmagunkat el kell hallgattatni, hogy a léleknek eme csendességében a vőlegény gyöngéd szavát meghallhassuk. Nagyon kell figyelni, mert ama hang szelid és gyöngéd hang amit csak azok hallanak meg akik semmi másra nem hallgatnak és nem akarnak hallgatni.

Oh mily ritkán akad ilyen lélek aki annyira elcsendesül Isten előtt! Hiu vágyainknak vagy kívánságainknak legcsekélyebb hangja, vagy a legcsekélyebb önzés a Szentlélek beszédét értelmetlenné teszik. A legkisebb tartózkodás vagy önelégültség a legkisebb félelem attól, hogy Isten talán többet fog kívánni mint amit mi adni akarunk megzavarja e belső hangot. Mit használna az igehirdető beszéde vagy magának a szentírásnak szava ha nem volna a Szentléleknek eme belső szava, amely annak a hatóerőt adja? A külső szó sőt még az evangélium is ezen ezt kísérő éltető belső beszéd nélkül üres csengés lenne (II. Kor. 3. 6.)

Oh! Atyának örök és mindenható igéje, te vagy az aki a léleknek mélyén szólalsz hozzánk! Még a beszéd is ami a Megváltó ajkát földi életében elhagyta azért birt oly erővel, mert az életnek eme beszédével volt áthatva ami maga a logos (ige). Ezért mondja Péter: „Uram kihez mehetnénk? örök életnek beszéde van tenálad.” (Ján. 6, 68.)

Az igazság tehát az, hogy nem élhetjük a kegyelem életét csak amennyiben ezen belső sugalmazás befolyása alatt állunk. De mily kevés keresztény érzi ezt! Mily kevés azoknak száma akik ezen befolyást önkényes szórakozással nem zavarják vagy ellenállással meg nem semmisítik.

Eme sugalmazást ne tévesszük össze a prófétai sugalmazással. Azok sugalmazás által vagy jövőbeli dolgot nyilatkoztattak ki, vagy Isten teljes meghatalmazásában cselekedtek, vagy csodákat végeztek. A fentemlített sugalmazás azonban csak arra szorítkozik, hogy belénk engedelmességet, szelidséget, türelmet és alázatosságot általában keresztény erényeket csepegtessen. Egy hívás ez a lélek mélyén az engedelmességre,

hogy az én megsemmisüljön Isten szeretetteljes terve szerint.

Ismerjük fel tehát ama tényt, hogy Isten állandóan szól hozzánk. Szól Ő azokhoz is akiknek szívében nincs bűnbánat, de mert a világ zaja és saját szenvedélye e hangot tulharsogja, nem hallják. Szól a felébresztett bűnöshöz a mi lelkiismeret furdálásban nyilvánul meg ez pedig semmi egyéb mint Istennek szava, amely fenyíti őket bűneikért. Ha az ébredésük alapos semmi nehézsége nincs többé annak, hogy e hangot megértsék mert ez az ami őket oly érzékenyen megsebzi. Ez ama kétélű kard bennük, amelyről az apostol szól, amely áthat a szívnek és léleknek megosztásáig. Isten műveli, hogy Őt érzékeljük, megkóstoljuk és kövessük; halljuk a szelid hangot, amely a szív mélyén feddőzik és amely megtépi a szívet. Ez az Isten szerint való szomorúság, amelynek pompás gyümölcse van.

Isten szól a felvilágosodott és tanult emberekhez is, akiknek életük külsőleg semmi kívánnivalót nem hagy maga után, akik erényekkel ékeskednek, de ezek legtöbbször annyira meg vannak elégedve önmagukkal és tetszelegnek saját világosságukban, hogy Istent nem hallhatják meg. Minden az észnek lesz alárendelve, alaptételenként emberi bölcseséget, terveket, óvatosságot állítanak fel ahelyett, hogy Isten igéje által hagynák magukat tanítani. Jóknak látszanak, sőt gyakran jobbaknak mint mások, de jóságuk nem tiszta. Önmaguk hatalmában vannak és abban is kívánnak maradni az ő ismeretük méreteke szerint; szeretnek önmaguknak tanácsolni és segíteni, nagyok és erősek akarnak lenni saját szemükben.

En Istenem! Köszönöm néked Jézus Krisztussal, hogy a kibeszélhetetlen titkaidat eme bölcsék és okosok előtt elrejtet; de kedved telik abban, hogy a kicsinyeknek és gyámoltalanoknak kinyilatkoztasd, csakis a gyámoltalanokkal lépsz belső közösségbe a másikkal az ő módszerük szerint bász. Tudás és magasztos erények után vágyódnak és te adsz nekik ragyogó tudományosságot és mintegy hőökké teszed őket önmaguk előtt. De nem ez a legjobb rész: a te gyermekeid számára van még valami jobb. Ezek mint János a te kebleden nyugosznak. Akik nagyok akarnak lenni és félnek leszállani nehogy kicsinyek legyenek azokat meghagyod az ő képzelt nagyságukban; nem részesülnek azok soha a te gyöngédségedben, sem bensőséges kapcsolatba veled nem juthatnak, mert aki ezt el akarja érni olyanná kell lennie mint a gyermek

Gyakran tapasztaltam, hogy tudatlan durva bűnösök akiket Isten szerelme megérintett készebbek a Lélek belső hangjának engedni, mint ama bölcsék és felvilágosult

személyek, akik az ő saját bölcsességükben öregedtek meg. Isten aki önmagát akarja nekünk adni nem talál helyet ilyen lélekben aki önmagával van eltelve; megkövéredtek ezek saját bölcsességükben és erényeik által; de az irás azt mondja. „Az egyeneslelkűekkel van az ő beszélgetése.” (Péld. 3, 32.)

De vajjon hol találjuk meg eme kegyeseket? Én nem látom őket, de Isten látja és örömet lakozik bennük, . . . „és az én Atyám szereti azt és ahhoz megyünk és annál lakozunk.” (Ján. 14, 23.) A léleknek, aki önmagától megszabadulva magát a kegyelemnek teljesen átadta, önmagát semminek tartja, akinek nincs saját akarata és gondolata, hanem a teljes tiszta szeretet vezet és irányítja, olyan tapasztalatai vannak amilyenben az okoskodó bölcsek sem nem részesülhetnek, sem pedig megérteni nem tudnak.

Én is voltam egykor olyan okos mint sok más és ámbár azt gondoltam, hogy mindent látok, mégsem láttam semmit. Tapogatódzva jártam, ítéltem és következtettem, de világosság nem világított az én sötétségembe. Csak ha magunkban mindent elhalgattatunk, hogy Isten beszédét meghalljuk, tudunk mindent anélkül, hogy valamit tudnánk és csak akkor látjuk, hogy mily tudatlanok voltunk dacára, hogy azt képzeljük magunkról, hogy mindenbe bepillantást nyertünk. Minden amink volt eltűnik, de nem törődünk vele, nincs többé semmink ami tulajdonunk lenne, mindent elvesztettünk, önmagunkat is elvesztettük. És akkor van bennünk valami, hogy mi nem tudom, ami bensőnkben azt mondja mint a vőlegény az énekek énekében: „ . . . mutasd meg nekem a te órcádat, hadd halljam a te szódat, mert a te szód gyönyörűsége és a te tekinteted ékes.” (En. én. 2, 14) Oh mily édes a hang! Egész bensőm remeg az örömtől. Szólj én szerelmesem és ne engedj mást beszélni! Hallgass én lelkem és szólj te szerelmesem!

Ekkor mindeneket tudunk anélkül, hogy valamit tudnánk. De nem úgy mintha beképzelnénk magunknak, hogy minden igazságnak önmagunkban birtokában vagyunk. Nem, sőt érezzük, hogy milyen kábák vagyunk, hogy semmit nem tudunk, hogy semmik vagyunk. Ez az érzésünk és örvendezünk ennek. De ebben a teljes odaadásban pillanatról pillanatra megtaláljuk a végtelen Istenben mindazt amire szükségünk van. Itt a mindennapi kenyeret a mind nagyobb ismeretben találjuk meg, szintegy minden más amire szükségünk van anélkül, hogy abból felhalmoznánk. Akkor a kenet felülről megtanít minden igazságra elvevén tőlünk minden bölcséget, dicséretet, önérdeket és saját akaratot és elvégzi, hogy tehetetlenségünkben és minden teremtmények között

megelégedettek és boldogok vagyunk és készek vagyunk a föld legkisebb fergének is helyet adni, készek a legrejtettebb hibáinkat mások előtt beismerni és jobban félünk a hűtlenség vétkétől, mint a bűntetéstől és/szégyentől. Ilyen módon tanít meg a Lélek minden igazságra; mert minden igazság ezen szeretet által való áldozatban foglaltatik, amelyben a Lélek mindent vesz, hogy mindent Istennek adjon. Ez az a rejtett manna, amely felüdit.

Sárgult levelekből

csodálatos tapasztalatok.

A mai szent napon Üdvözítőnk dicsőségére bizonyosságot akarok tenni arról, hogy mi jót tett velem. 1874 szeptember közepén egy különös álmom volt; egy magasabb helyen voltam ahonnét messze vidéket beláthattam. Ekkor úgy tűnt fel nekem mintha elérkezett volna a világ vége. Nagy félelmemben felébredtem és ettől a pillanattól fogva nem volt nyugodt lelkiismeretem. Egy belső hang egyre azt mondta: „Ha nem térsz más ultra elvesztél.” Ebben az időben állandóan lázas voltam, mindenféle orvosságot megpróbáltam, de nem használt semmit. Egyik lázálomban tüzes sárkányt láttam, amelyik engem elevenen el akart nyelni; de Jézus legjobb barátom eme veszély idején felém közeledve ezt mondotta: „Imádkoztam érte, hogy hited meg ne szűnjék.” Kértem az Urat, hogy mutassa meg minden bűnömöt és Ő meghallgatta kérésemet. Úgy tűnt fel nekem mintha egyik templomnak harangja kongott volna és minden kongásnál bűneim egyikét tárta volna elé. Bűneimnek sokasága nagyobb volt mint a fejem hajszálai. Három napig tartott ez állapot. Mégis türelmem, bátorságom és erőm volt hozzá kérni, hogy a harang kongása meg ne szűnjék míg minden bűnöm napvilágra jött. Mikor a harangzó megszűnt, nem voltam megelégedve, de az Ur így szólt hozzám: „Egyelőre elég.” Így éltem ingadozván hit és bűnbánat között, egyszer gyógyulian, más-kor betegen 1875 januárjáig. Ebben az időben bűneimnek terhe ismét nehezebbé vált; szívem pedig kőkeménynek látszott. Egész leverten mentem egyik esti összejövételre. Mikor felszólították a bűnbánókat, hogy jöjjenek előre az oltárhoz én is előre mentem és letérdepelve a menny és pokol között éreztem magamat. Jéghidegséget éreztem és csak sóhajtani tudtam: „Jézus segíts!” Jézus segített is de valódi békességre nem jutottam el azon estén. Egy egész éjszakát töltöttem el küzdés és tusakodásban, teljesen át voltam izzadva; úgy éreztem, hogy

a pokol kapui elnyeléssel fenyegetnek. A hajnalodással megkönnyebbültem. Reggel öt órakor egy hang szólt hozzám: „Kérj amit akarsz és megkapod. „Nyugalmat és békeséget kértem és megadatott. A kegyelem trónjához közeledtem és kértem az Urat, ha lehetséges vegye el tőlem a bűn keserű poharát. Reggeli után munkába mentem. Mikor a házból kiléptem úgy tűnt fel mintha valaki karonfogva ezt mondotta volna: „Tarts ki és higij és célhoz vezetlek!” Az istállóba érve egy ideig fát fűrészeltem. Hirtelen úgy láttam mintha a jászolban egy gyermek feküdné és mikor csodálkozva néztem reá, így szólt hozzám: „Én vagyok Jézusod!” „Kímondhatatlan öröm töltött el. De a gyermek eltűnt és vele együtt az öröm is. Mikor az istalóból kiléptem a szemben levő domb oldalán láttam Jézust a kereszten két. lator között. Közeledtem hozzá és Ő így szólt: „Lásd mindezt érted szenvedtem, légy nyugodt én mindent jól teszek, én megszabadítalak!” A következő pillanatban úgy tűnt elő mintha a mélységben volna. Karjaiba vettem magamat; Ő elkapott; szememről mintha a pikkelyek estek volna le. Amit éreztem nem tudom elmondani. Jézus az enyém volt és vele minden. Ez a feledhetetlen esemény 1875 január 16-n történt velem.

Hét esztendő telt el sok kísértés, nehéz munka és nélkülözés között. Három éve visszakaptam régi lázamat. Annyira legyengültem, hogy járnai sem tudtam. Éreztem, hogy valaminek történni kell. Szobámba mentem tehát és buzgó imában közeledtem Istenhez kérve Őt a valódi orvost, hogy gyógyítson meg. És Ő meghallgatta kérésemet. Két hét múlva ismét munkába mehettem, jóllehet hátam és lábaimban reumatikus fájdalmakat éreztem. Ekkor kezembe akadt egy könyv: „A hitbeli ima ereje” Mikor ebben a csodálatos imameghallgatásokról olvastam azt gondoltam magamban: Ezt én is megpróbálom! Hosszas tusakodások, küzdelmek koplalások és imádkozások után eltűntek fájdalmaim. Nem a könyv, hanem Jézus gyógyított meg. Ezóta tudom, hogy az ember, ha Isten akarata, minden testi bajtól és fájdalomtól megszabadulhat. De: Ahogy Isten akarja. De minden büntől, minden lelki bajtól és teherrel, hogy az ember meg legyen szabadítva, különben nem mehet be Isten országába.

Hálát adok az Urnak, hogy erről is tudok tapasztalatból beszélni. Dicső esemény volt amikor a teljes békét a valódi nyugalmat Istenben Jézus Krisztus által megtaláltam. E dicső tapasztalatot 1884. januárjában szereztem és pedig hosszú és kitartó ima és könyörgés után. Egyik délelőtt amikor az istállóban fát fűrészeltem legyőzhetetlen vágy fogott el Isten arcát keresni ugyanarra, hogy

többször letérdeltem a fűrészbak mellé és kértem a mennyei Atyát, hogy Krisztus érdemeiért adja nekem az igazság Lelkét és vezessen el általa minden igazságra. Ekkor olyan világos lett körülöttem mintha villám csapott volna le. Nem tudom leírni mit éreztem szívemben. csak azok tudnak megérteni akik a megszentelődésben részesültek. Ezóta szabad vagyok a bűn hatalmától és naponta megtisztulok a fiúság Lelke által Jézus vérében amint az irás mondja: „És akiben megvan ez a reménység Ő iránta, az mind megtisztítja magát amiképen Ő is tiszta.”

W. z. H.

Egy csodálatos álom.

és. 6, 8.

Néha az Ur egész különös módon szól egyesekhez. Casalis az elhalt afrikai missioi nárus a következő dolgot mondta el ami vele Angliából a Jöreménység fokához való utazása közben történt. Nappal nagy vihar dühöngött és a veszély oly nagy volt, hogy a hajó süllyedésétől lehetett félni. Éjjel mielőtt a vihar még mindég tartott Casalis a a nap fáradalmaitól kimerülve elaludt. Megindító álma volt ez éjszakán.

Egy férfit látott maga előtt akibe Dániel prófétát ismerte fel, legalább is így volt álmában. A próféta megfogta és gyors repüléssel vitte az ég felé. Végtelen tereken száguldott át, amelyek ragyogó csillagoktól voltak megvilágítva. Végül egy csodálatos palota kapujához értek, amely palota beláthatatlan kiterjedésű volt és jobban fénylett mint 1000 nap együttvéve. Csodás énekek, amely énekre emberi ajak nem képes és emberi elme el sem képzelheti; hangzottak úgy, hogy elragadtatással kiállított fel: „Itt az én Üdvözítőm lakása. Ide akarok bemenni. Hozzá akarok menni, imádni akarom Őt és résztvenni az énekekben az Ő dicsőségére mindörökké.” De a próféta így felelt: „Még nincs itt az ideje.” És azután megengedte, hogy Casalis a menyneji palotának legszebb termeibe bepillant-hasson, de bemennie nem volt szabad. Majd ismét visszatértek a földre. Egy teljesen ismeretlen vad táj tárult elé, majd egy kis szalmával fedett kunyhó. Ott látta önmagát, a kunyhó mellett kápolna volt, amelyben több száz néger volt együtt. Mellette több iskolaépület, melyben egy nagy sereg néger gyermek énekeket tanult Isten dicsőségére. A próféta e négerek felé mutatva így szólt hozzá: Előbb ezt! „Azután majd ismét elvitetsz, mert hely készítettett számodra a Megváltó palotájában azon feltétel alatt, hogy hű maradsz.” E szavakra Casalis felébredt. Bár csak álom volt és mégis más mint csak álom. Számára Istennek csodálatos vigasz-

talása volt ez. Tudta, hogy afrika népei között az Urat meg kell dicsőíteni. Örömmel ment tehát, hogy az Urnak követe lehessen. Istennek eme igéje: „Kit küldjek?” mélyebben bevésődött szívébe mint bármikor azelőtt.

Ilyen módon választja ki az Ur szolgálait. Ilyen látomás által hívta el egykor Ézsaiás prófétát és így kérde most is újból és újból: „Kit küldjek? Ki akar követem lenni?” Sokan szeretnének egykor az arany utcák városába bemenni. Ha mint Casalis bepillantást nyertek a mennyei dicsőségbe vágyódnak oda átmenni. De egészen más, hogy vágyódnak e, avagy készen vannak e az Ur munkájába állni ami sok nehézséggel jár. Nem mehet ki mindenki a pogány népek közé missionáriusnak, de tény az, hogy Isten mindnyájunkat követévé akar tenni. Valamiképpen a mi embertársaink áldására akar bennünket felhasználni, nekünk pedig készeknek kell lennünk. Boldog az aki szívből tud az Urnak válaszolni: „Itt vagyok küldj engemet.”

A hit akadályai.

Feladatunk az Ur Jézus Krisztust Megváltói szépségében, szeretetében és hatalmában olvasóink elé tárni. Ő a valódi személyes megváltó, a Krisztus, aki a földön járt; Ő akit mint személyes királyunkat visszavárunk, Ő legyen a középpontban ami körül minden forog és amiből minden világosság és élet árad.

Jelen cikkem célja, hogy gyakorlatilag megmutassam, hogyan teheti magáévá az ember ezen dicső Megváltónak megváltó és üdvözítő hatalmát és miként jut el bünei bocsánatához és a Jézus Krisztussal való a megszentelő kapcsolathoz, a Szentlélek lakozása által. Az út ehhez a hitnek utja, az egyszerű hité, ami mindent vesz amit Isten felkínál és mindenre igent mond amit Isten Szól. Arra a sokszor hallott kijelentésre: Hiszen csak hinni tudnék az a válaszom: Tudsz ha akarsz. Mégis reá akarok mutatni azokra a körülményekre amelyek a hitet valóban akadályozzák.

Az Ur Jézus egykor azt mondta a farizeusoknak: „Mi módon hihettek ti, akik egymástól vesztek dicsőséget?” (Ján. 5, 44.) Itt tehát a dicsőség keresés illetve annak pusztá elfogadása van odaállítva a hit akadályaként. Áll ez minden más bűnre is amit tudva akarattal megtartunk. E bűn nemcsak az örömet, növekedést, megszentelődést akadályozza, hanem a hitre képtelenné tesz bennünket.

Továbbá azt mondja Jézus: Ha valaki

énhozzám jő és inkább szereti atyját, anyját, feleségét, gyermekeit, fivérét és nővérét, sőt még a maga lelkét is, nem lehet az én tanítványom. — És valaki nem hordozza az ő keresztyét és én utánam jő nem lehet az én tanítványom. Jézus tanítványának lenni pedig annyit jelent mint hinni benne. Ime itt is egy határozott nem lehet. De vajjon nincs e ellentétben egymással, hogy az irás egyik helyen a hit csodálatosan egyszerű voltát tanítja a másik oldalon pedig eme hatalmas „nem lehettek”-et emeli ki? Ellentmondunk e mi önmagunknak amikor egyszer meghívjuk a lelkeket: „Jöjjetek vegyétek ingyen higyjétek és Istennek kincsházai megnyitnak számotokra” és a következő alkalommal hangsúlyozzuk, hogy van valami ami benneteket a hitben akadályozhat. Oh nem. Az ige megmagyarázza az ígét és gy egy csodálatos egyszerű képez.

Mi a hit? Nem csupán valónaktartás, nem egy egyszerű beleegyezése az észnek, hanem bizakodó odaadás annak aki szól hozzánk és hálás elfogadása annak amit hiszünk. A valódi hit nem egyéb mint csüggni Jézuson, ragaszkodni szívéből hozzá. És amint Krisztusnak nem lehet közössége Beliall, épen ugy nem ragaszkodhat a lélek egyediben Krisztushoz és a bűnhöz. Vagy vagy. Erre vonatkozik Krisztusnak ama kijelentése: „Mimódon hihettek ti akik egymástól vesztek dicsőséget?” itt jön a saját életnek elhagyása és megtagadása, a kereszty felvétele, ami nélkül nem lehetünk az Ő tanítványai, nem hihetünk.

Nem célunk a bűn különböző formáira a figyelmet felhívni, amelyek akadályul szolgálnak és amelyek közül egy a becsvágy. De ha kedves olvasó te egy vagy azok közül, akik panaszkodnak, hogy nem tudnak hinni, ugy vonulj vissza az egyedüllétbe és kérd Atyádat aki a rejtekbe lát, hogy vizsgáljon meg téged és mutassa meg mi az ami eme boldogító hitbeli kapcsolatot akadályozza és elzárja a csatornát, amely az áldások folyamát kellene hogy közvetítse. A legtöbb esetben a hű Isten már régen megérintette e beteg pontot, de nem hagyjuk magunkat vagy mentséget keresünk, hogy a bálványokat megtarthassuk. Az aranyborjúnak szép nevet adunk mondván: „Ezek a te isteneid akik téged kihoztak Egyiptomból.”

Kedves lélek vedd komolyan a dolgot. Ne hallgattasd el Istennek intő szavát. Örök javadról és Isten dicsőségéről van szó. Mily szomorú volna, ha nyomorult hiuság, testi vágy, fukarság, gőg vagy restség miatt kárt szenvednél vagy ki lennél zárva Isten városából amelybe senki közönséges ember be nem mehet, hanem csak aki hit által egygyé lett Jézussal a szabadítóval.

Nehéznek tartod a hitet? Nem nehéz

az csak annak aki nem akar; annak azonban aki vágyódik Isten után könnyű és édes. Nehéz e eldobni egy üveggömböt, ha kincset érő gyöngyöt kínálnak érte? Nehéz e kiönteni a keserű vizet, ha élő viznek buzgó forrására akadtál? Nehéz e a menyasszonynak elhagyni az otthonát a családot a saját nevét amikor szerelmesének karjánegy szebb otthonba térhet be? Nem! Jézus keresztje nem nehéz annak aki szeret. Szent Bernát azt mondja olyan teher ez mint a madárnak a szárny, teher ami minket hord. Ezért ne habozz vess el mindent magadtól ami még megköt és nem képes többé megakadályozni sem ember sem ördög, hogy Jézus Krisztust hit által megragadd és benne mindent birj.

A hitnek tehát egyetlen akadálya a tudatosan megtartott bűn. Nem a múlt bűneinek sokasága, hanem egyetlen bűn amit még szeretsz és amit fel nem adsz. Ha lelkiismereted bizonyosságot tesz, hogy ilyen ellenséggel nem vagy szövetségben, hogy őszinte kívánságod minden bűntől szabaddá lenni és egészen Jézusé lenni akkor bátran merem néked mondani, hogy tudsz hinni. Előted vannak az ígéretek lellegei. Nyisd csak fel a szentírást és olvasd Isten ígéréseit: „Aki hiszen bennem örök élete van annak.” „Jézus Krisztus vére megtisztít minden bűntől.” „Amit kértek az én nevemben. meg adom nékiek.” „És én kérem az Atyát és más vigasztalót ad néktek, hogy veletek maradjon mindörökké.” ... „valamely lélek Jézust testben megjelent Krisztusnak vallja az Istentől van.” és sok más. Nézz eme ígéretekre, nézd a te Istenedet aki sohasem hazudik, higgy beszédének, mondj igent néki és köszönd szívből az Ő kimondhatatlan értékű adományait, akkor tanasztalni fogod és örömmel teszel bizonyosságot, hogy a te hited szerint lett minden.

R. H.

A napkeleti bölcsek.

Amit a napkeleti bölcsek magukkal hoztak, nemcsak arany, tömjén és mirrha volt. Amikor e tudós és előkelő pogányok a zsidók királyát keresték, akkor alázatosan ismerték be minden pogány törekvés kudarcát. Mikor elindultak a zsidók földére, ezzel kimutatták, hogy otthon nem találták meg a keresettet. De vajjon mit kerestek a zsidók földén? Királyt, hogy hódoljanak neki. Ez homlokegyenest ellenkezője volt annak a törekvésnek, mely Babel tornyának építéskor volt az emberiségben. Ők a pogány érületet tagadták meg! A pogányok uralkodnak és leigázzák az embereket. A napkeleti bölcsek eljöttek, hogy egy gyermeknek hódoljanak. S boldogok voltak, hogy ezt megteh-

ték. De miért épen a bölcseket választotta ki Isten, hogy szent Fiának hódolói legyenek? Miért nem a szegény, tudatlan pogányokat, minthogy a zsidók közül is a tudatlan pásztoroknak jelent meg Isten követe a betlehemi mezőn? A gőgös zsidó farizeusok még a pogány bölcseket is megvetették tudatlanságuk miatt és így ők is a világ utolsói közé tartoznak a vallásos gőg szemében. Isten azonban bizonyára azt is meg akarta mutatni ebben a tényben, hogy az emberi kultúra csak annak méreg aki istenfélelem nélkül él. Az istenfélő ember a kultúra által közelebb emelkedik Istenhez, mint a napkeleti bölcsek is tudásukon keresztül találták meg Istent. Az igazi tudomány nem istenellenes, nem bibliaellenes.

II. Heródesnél.

Mikor a bölcsek Zsidóország fővárosába megérkeztek, természetesnek találták, hogy ott kérdezősködjének a megszületett királyról. Az előkelő vendégeket Heródes fogadja. Pompában, előzékenységben nem volt hiány, de a bölcsek valahogy mégis rosszul érezték magukat. Hogy miért, maguk sem tudtak arról számot adni. Fel kell kutatni a keresettet! A zsidók királya szívesen segít ebben; ő tudja az utat. Az Isten jövendölései el fogják igazítani őket. Hivatja azokat, akik ismerik ezeket a jövendöléseket. S nem is csalódnak: pontosan, szabatosan megtalálják a város nevét, Betlehemet. De csudálatos, az írástudók, amint a kért felvilágosítást megadják, elmennek ismét; eszükben sincs, hogy a beteljesülés felől érdeklődjenek. Ők nem várják ezt a királyt. Nincs senki, aki a bölcsekkel együtt elinduljon.

De mégis! Megháborodik egész Jeruzsálem a királlyal együtt. Miért háborodtak meg? Mint villámcsapás az égből! Izgatott érdeklődés, kérdegetés. A király vallatja őket. Előkelő, befolyásos emberek jönnek s azok is kérdegetik a bölcseket. Nem várták ezt az eseményt. Mi lesz most? Az emberek összedugják a fejüket, tanácskoznak, suttognak. Miért ez a titkolózás? Mért nem beszélnek nyíltan? Aztán beszélni kezd a király. Nyájas, szép szavakkal szól hozzájuk. Ime hát mégis! El akar menni ő is, hogy tisztességet tegyen az új királynak. Milyen szép tőle, hogy nem féltékeny! De mért nem jön velök együtt? Mért nem jön azonnal? Mért nem jönnek a papok és írástudók? Mért ért késlekednek? Becsületes, jóindulatu ember mindig talál valami mentséget a másik számára. Mégis rosszul érzik magukat s amikor kívül vannak Jeruzsálemben, újra egyedül, megkönnyebbülten lélegeznek föl. Valami nyomás alól szabadultak s nem tudják megmagyarázni, mi alól.

Oh mert az istenfélő ember megérzi a

Sátán jelenlétét, ha Istenre figyel. Van benne valami érzékeny barométerféle ami leszáll s rossz időt mutat a gonoszok jelenlétében. Az ő lelküket is fojtogatta valami. De ok nélkül nem szabad másokról rosszat feltételezni s ők is elnyomják magukban a felébredő figyelmeztető szót. Udvariasak ők is. A király kérésére megigérik, hogy visszatérnek és pontosan számot adnak tapasztalataikról. Hogy a király is elmehessen az új királyt imádni. Gonosz képmutatás! A Sátán is átváltozik Isten angyalává. A betlehemi kis gyermek gyilkosa, a sokszoros gyilkos, az erkölcstelen, ledér király is imádkozni akar. Ilyenkor bódultak leszeek Isten gyermekei. Ha előkelő ember közeledést mutat, magukon kívül vannak örömben. Ime hát még ez is! Megtisztelve érzik magukat. Az előkelő közeledő lénye és rangja őket is emeli; Gonosz kísértés! Hát még Isten gyermekei is így kapaszkodnak a világ disze után! S mit adnak cserébe ezért a fényért! Mit adott az egyház Nagy Konstantin leereszkedéséért! Mit adott a római püspök a világi uralkodásért! Mit adott Luther a világi hatóságok fegyveres támogatásáért! Mit adnak a magyar protestáns egyházak világi előkelőségek pártfogásáért! Mit adnak evangéliumi egyesületek a valódi hit nélküli egyházfők és papok jóindulatáért! Odaadják az evangélium tiszta fényét; a megromlott világnak és Isten új teremtésének különbségét; összekeverik Béliált Krisztussal, a hamisságot az igazsággal, a halált az étellel! És mindezt azért, hogy egy kis elismerést kapjanak a világtól s a világ fejedelmeitől s meneküljenek egy kis üldözéstől!

Elárulják a Krisztus ügyét, magát Krisztust s beengedik a hitetleneket Isten gyermekeinek gyülekezetébe, hogy ott ronthassák és szellemi paráznaságot terjesszenek s megöljék a gyülekezetben lakó Krisztust. Mert Heródes minden utóda Krisztust akarja megölni. Mily közel voltak a napkeleti bölcsek ahhoz, hogy ők árulják el Krisztust, hogy ők vezessék el az új király rejtekehez a gyilkos bitorló poroszloít. Már ígéretet tettek! Nem hallgattak a belső, figyelmeztető szóra. Ám Isten kegyelmesebb, mint amilyen hüek mi vagyunk! Álom figyelmeztette őket s ők más uton tértek vissza hazájukba!

Folyt. köv.

◆ HIREK. ◆

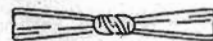
D. E. Lúring frankfurti intézetünk tanára múlt év december 7-én ünnepelte 70 éves születésnapját. Mi az Urat kérjük, hogy kiváló tudását különösen a nyelvészet terén (30 nyelvet beszél) valamint fermészetrájs is-

mereteit még hosszú éveken át fordíthassa az emberiség hasznára.

Stoeter E. F. tanár özvegye D. Nuel-señ püspök ur napa január 15-én ünnepelte 90-ik születésnapját. Az Ur áldása kísérelje további életén.

Az évi konferenciák kezdőnapjai a zürichi kerületben. Északnémet Königsberg április 6. Osztrák Bécs április 12. Magyar Dombóvár április 19. Jugoszlávia Mramorak április 26. Olasz Florenc május 25. Svájc Zürich május 31. Délnémet Stuttgart június 7. Délnyugatnémet Pirmasens június 21. Középnémet Sehma június 28. Északnyugatnémet Delmenhorst július 5.

Böhönyén február 14—17-ig áldásos evangelizációt tartott Schmidt János dombóvári predikátor. A kis imaterem megtelt éhező és szomjuhozó lelkekkel és nem egy lélek buzgó fohásza szállt fel az egek urához bűnbocsánatért. Adja az Ur, hogy az örökkévalóságban is Jézusnál legyenek azok, akik az Ő nevével segítségül hívták.

Könyvismertetés.

Bövílködő kegyelem a címe Bunyan János önéletrajzának, mely Czako Jenő vállaltan fordításában husvétra megjelenik. A Zarándok útja nagy írója a legnagyobb őszinteséggel mondja el lelki küzdelmeit és a könyvben a legcsodálatosabb lélekelemzést nyújtja. Hatalmas bizonyágtétellel beszél arról a bövílködő kegyelemről, mely csodákat művel az emberi szívben. Ez a munka nagy szolgálatot fog tenni azoknak, akik lelkiharcokat vívnak meg és őszinte mély diadalmas megoldásokra törekszenek. Mintegy 10 iv terjedelmű kötet előfizetési ára 1'30 P. Bolti ára 2'— P lesz. Előfizetések legkésőbb március 5-ig küldendők be a Bethánia-könyvkereskedésnek, Budapest, VIII., Gyulai Pál-utca 9.

Hány új barátot szerezteél már a „Békeharang” számára?

Kiadó: Keresztyén Könyvesház k. f. Szövetkezet Budapest, VI. Felsőerdősor 5.

A szerkesztésért és kiadásért felelős:

Dr. Szalós Artur.

Kaposvár, Németh István-utca 2. szám.

Pénzküldemények ide küldendők.

Nyomatott: A Kultura Könyvnyomdában Kaposvár, Fő-utca 26. Cégt. Henczer István.